24th March 1960]

(b) the steps, if any, taken to fill up the vacancies?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : (a) A statement[a] is placed on the table of the House.

(b) To meet the immediate requirements, retired Government and Local Fund Medical Officers and private medical practitioners are appointed on a temporary basis for one year at a time for being posted to Primary Health Centres.

SRI T. PURUSHOTHAM : Apart from the filling up of the vacancies referred to in clause (b), will the Hon. Minister tell us what special steps are being taken to get over the dearth of medical officers in Government service?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : We have raised the compensatory allowance for doctors serving in Primary Health Centres from Rs. 50 to Rs. 100, and also we hope that the situation will ease probably within a short time, as more and more medical graduates will be available.

SRI T. PURUSHOTHAM : Is there any proposal for compulsory rural service being enforced in the case of medical graduates?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : No. There is no such proposal.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[*Note* An asterisk (*) at the commencement of a speach indicates revision by the Member].

II.—ANNOUNCEMENTS

(1) MODIFICATION OF DECISION OF THE BUSINESS ADVISORY COMMITTEE.

MR. CHAIRMAN : In modification of the programme of business approved by the Business Advisory Committee at its meeting held on 21st March 1960, it is now decided that the Legislative Council will adjourn on the 25th March 1960, to meet again at 3 p.m. on Friday, the 22nd April 1960, and continue to sit till 28th April 1960.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1960-61—*cont.*

* DR. A. SREENIVASAN : Sir, the present Budget of the Madras Government is a mere reflection of the Central Budget. A perusal of the economic classification of the Budget given to the Members shows that the Government of Madras are subsisting on the grants and subventions and the percentages given . . .

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Is the hon. Member reading from a paper?

DR. A. SREENIVASAN : I took the permission of the Hon. Chairman to read my speech.

---

[a] Printed as Appendix III on page 540 infra.

[24th March 1960

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I was not aware of it. I did not know whether the hon. Member was, quoting from a paper or he was making a speech.

DR. A. SREENIVASAN : I am not doing well. So, I took the Hon. Chairman's permission to read my speech.

MR. CHAIRMAN : It is all right.

THE HON. C. SUBRAMANIAM : It looked as if the hon. Member was reading from some editorial.

DR. A. SREENIVASAN : It is not an editorial. I am reading my speech, because I am not physically all right.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I am sorry.

* DR. A. SREENIVASAN : They get a share of the income-tax assigned to the States and agricultural income-tax. They get a share of the net proceeds of the Union excise duties and taxes on railway fare. They get a share of the Central sales tax, and other grants from the Government of India which are recorded as a separate category of receipts as income from property and other enterprises. Many of the receipts from the Centre are increasing. The Madras Government's share of the grants from the Union Government has gone up from Rs. 851 lakhs in 1958-59 to Rs. 1,560 lakhs in 1960-61. This is partly due to increased receipts under income-tax and partly due to increase under Plan expenditure. Corresponding to it, larger grants are expected from the Government of India. Even in respect of income from local sources, the loan policy is laid down by the Government of India. In respect of Plan expenditure which includes major capital expenses on irrigation, electricity and other undertakings and also subsidies given for increasing agricultural production, since the Government of India gives the major part of the money to be spent, it also lays down the policy to be followed. It is but natural that he who pays the piper should call the tune. From the point of view of the State, however, this undue dependence on the Centre makes the State's Budget a theatrical farce. It looks as if it is an independent Budget presented by an independent Finance Minister who has applied his own mind to the financial problems of the State. In reality, it is a minor reflection of the policies laid down by the Government of India. It is more an explanatory statement than a Budget. This over-centralisation of all control is not good for regional development. It may be planning for the people, but it is not planning of the people. To the extent of such centralisation, the provincial budget and the administration of economic affairs in the State is the result of bargaining with the Centre as
11 a.m. to how much we can get away with. It is a retrograde step taking one back to the pre-Reform days under the British administration when the Provincial Budget was only a statement of appropriations. This is not at all a good state of affairs and augurs ill for the future development of the State.

24th March 1960] [Dr. A. Sreenivasan]

It is good to know that the Ford Foundation have realised the importance of agriculture to a greater extent than the Party in power. They have made concrete proposals to intensify production which is more than can be said for those who have been in charge of the subject all these years. But one fails to understand why an all-out drive should be confined to one district. Such a drive was necessary in the early stages of the food production campaign. But, we have passed the stage of demonstration. The ryots know exactly what they want, but it is merely a question of the Government's ability to supply what they require in full. The Finance Minister himself has said that we are not able to give them a sufficient quantity of fertilisers. The same applies to other things like pumps, irrigation facilities, improved ploughs and the like. Given these facilities, our agriculturists have themselves demonstrated that they can increase the yield per acre without any demonstration of the new methods of agriculture.

Regarding the rising spiral of prices of food commodities, it is now nineteen rupees but the Hon. the Minister for Agriculture said that the prices were coming down.

Regarding the sharing of waters between Kerala and Madras, there has been a quarrel taking place as if it were a quarrel between two individuals. It is really lack of understanding on the part of both Governments that is responsible for the present state of affairs. They have got the water and we have got the land. We have simply to come to some sort of understanding regarding the sharing of the waters. From what I have heard, it is said that Kerala are not very much willing to share the waters with Madras and want, after utilising the water for some hydro-electric project which they are preparing, to drive the extra water into a small river, which, I think, cannot accommodate it. I wish the Central Government intervenes in the matter. We can come to an agreement on one point. Already the Madras State is supplying large quantities of paddy and rice to Kerala. We can give a portion of the production to Kerala when our lands are irrigated with the waters coming from Kerala. I think this will provide sufficient temptation for the people in Kerala to come to an agreement with us.

Next, I come to the Medical Department about which I generally do not discuss; being a medical man myself, I am likely to be misunderstood by the profession also. There is a sort of step-motherly treatment given by the Minister for Health to this Department. The quantum of medical relief given in the villages has gone down considerably. A number of dispensaries have been closed down and even those that still remain open do not have sufficient quantities of medicine. It is better that a Committee is appointed to go into this matter in order to help the Minister for Health to do what is necessary. There is lot of discontent in the rank and file of the profession because the pay that is given to the medical man is so low. If a medical practitioner

sets up private practice in a municipal town, he can easily make three to four hundred rupees. On the other hand, the Government pay only a pittance and no man with commonsense will join Government service. Once upon a time, the Medical Service was attracting the best talent in the country. Now the best talent is lost to private practice and nobody cares to enter Government service. The Hon. Minister may appoint a committee to go into this question and find out the reasons for the present state of affairs.

I just want to invite the attention of the Hon. the Minister for Finance to the shabby way in which the electoral rolls relating to the Graduates' Constituency have been prepared. I have received more than 300 cards as undelivered, since the correct addresses of the parties are not known. These were prepared only recently and I wish the Hon. Minister will direct the department to prepare the rolls properly.

* SRIMATHI S. MANJUBHASHINI : Mr. Chairman, I welcome the Budget because there is no fresh taxation this year, as our other Members have done. I shall confine my remarks to a few aspects of the Budget which are interlinked with each other. Questions about development of heavy industries and major irrigation projects have been touched upon by many of our expert Members here and I shall not dwell on them.

I welcome the withdrawal of sales tax on perishables, because the tax affects the family and the women. I do hope the businessman who deals in these perishables will reduce the prices of vegetables now.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Have the prices come down?

* SRIMATHI S. MANJUBHASHINI : They have not. That is what I am trying to say. Now that the tax has been abolished, we do hope that the businessmen will reduce the prices so that we housewives may be able to balance our budget as well as the Finance Minister has been trying to do with his Budget.

There is something more to be done. Prices of rice, chillies and tamarind should also be brought down for the benefit of the lower middle-class and the poor people. The prices of these have been rising steadily during the last few months, though the salaries of employees have been the same. I know many a family has had to go without the vital necessaries of life in this State on account of high prices. No home can go without tamarind, rice and chillies because they are the main ingredients of the diet of the lower-middle class in South India. The lower-middle class never complain about the hardships they undergo. Unless we women who are Members of this Council bring them to the notice of the Government, they will pass unnoticed because they always suffer silently, putting up with any difficulty that they have to face. They have no unions to make their voices felt. Teachers have unions and so has labour.

24th March 1960] [Srimathi S. Manjubhashini]

But the lower-middle class will not form union for themselves though they are the people who support the Government through and through, at every hour of the day.

I welcome the measures instituted for extending educational facilities to 3½ lakhs of children during the Second Plan period. This mid-day meals scheme which has been implemented in most of the districts is very popular. It has helped considerably in 11-10 a.m. bringing almost all the children to the school. When we used to meet in the other Chamber in earlier years, some of us would suggest this scheme and, I remember the then Leader of the House would turn round and tell us that it was the mother and the wife speaking and that it was not a practical measure. I am glad now at least it has been taken up and has become most useful in bringing the children to school. A day will come very soon perhaps, at the end of the Third Plan period, when we may have to withdraw this measure of relief which we are now giving to the poor. Because then the parents will realise the value of education for their children, namely, that it is essential for the natural growth and development of the children. That day will also soon dawn when we need not have to bribe the parents to bring the children to school.

Sir, I welcome the measure introduced for family planning. Well, it is not enough to do propaganda alone for in most of these cases the propaganda appeals to the woman more than to the man. It is the women who suffer and bear the child, bring up the child and look to the needs of the child. Something more should be done to induce both parents to see that they do not beget more children than are absolutely necessary and to impress upon them the importance of restricting the size of the family so that they could give more comforts to the children already born in the family. When I speak on this subject, I should like to suggest one thing. I would suggest to the Government that they should bring forth a measure which will give more facilities to children of parents who have smaller families, more educational facilities for parents who have fewer numbers. If I should say this now, I think the wrath of the Government will come down upon me especially when they are trying to provide more facilities for children. I am not suggesting this with a view to restricting the facilities given to them. But people must be made to understand their responsibilities and not to beget as many children as they can.

Sir, coming to the Health Department, we, as members of the Advisory Committees of the various hospitals, have the opportunity to go into the hospitals and see the overcrowding in those institutions. Doctors are at a loss to know what to do, with inadequate staff and practically no beds. We have drawn up a plan for increasing the bed-strength of each hospital. As the hon. the Leader of the Opposition said yesterday, it is my humble opinion that we should restrict the number of beds in the hospitals

to the number already existing, and give more beds to other hospitals and develop the smaller hospitals into bigger ones. A suggestion has been made that when the Central Jail at Madras is shifted to some other place, that space should be utilised for expanding the General Hospital. Now that the Paediatric Department of the hospital has been developed, the Government should consider the possibility of establishing a new Children's Hospital instead of clubbing it with the General Hospital. That would facilitate more attention being paid to the curative aspect than to the preventive aspect of the health of the child in the State. There are hundreds of cases of tuberculosis among infants. They can be easily cured and restored to normal health. Now the children's section is attached to a very big hospital like the General Hospital; the Medical Officer at the one end does not know what happens at the other end. He has to traverse more than half a mile to reach the other end. And before he reaches the other end, something tragic may be happening at the other end. The doctors are unable to do anything. The more the bed-strength in a hospital the less the efficiency of the working of the hospital. Therefore, I would urge upon the Government to consider the feasibility of providing more beds in smaller hospitals and upgrading some of those which have lesser facilities. Now people in rural areas crowd the urban hospitals. In District Headquarters, they hardly get the treatment they vitally need. In this connection, I would like to know from the Hon. the Minister for Health the procedure adopted for admission of patients or transfer of a patient from one hospital to another. There are cases when admissions have to be made immediately or a patient seriously ill in one Government hospital is transferred to another Government hospital. These patients are made to go through the same processes as other patients coming from outside. They have to pay money in advance before admission into the hospital. I would like to know whether that is the procedure adopted. Cannot such patients be admitted first and charges collected later? I have known some cases where there was lot of delay because of this red tape. I do not blame the authorities for this. They are there to carry out the rules. I do not think collection of money in advance is so very important. The patient must be attended to first. Even if the Government were to lose some thousands of rupees because some patients fail to pay afterwards, Government should not grudge this loss in the interests of the tax-payers who are the patients. I hope even the Public Accounts Committee would not go into such losses with any great care and concern.

Sir, I join with my hon. Friend Srimathi Jadhav in pleading that we must have Women Police. It is most necessary because we know the sad plight of women arrested and taken to the Police station and also know what happens to them. We women do not want to become policemen. Certainly not. But when it is found necessary, I do not see any reason why Government should not implement this suggestion. These unfortunate women have to be escorted to the rescue homes and other relief centres. Before that,

24th March 1960] [Srimathi S. Manjubhashini]

sometimes they are kept in the police stations for a long time. There is hardly any protection available to them from so many ills that may overcome them there.

These are the few points which I wanted to place before the House. Thank you, Sir.

* Sri P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR : Mr. Chairman, Sir, I shall begin my speech with the observations which many hon. Members have made at the beginning of their speeches. It gives us pleasure to find no taxation proposals in the new Budget for our State. Another important feature of the Budget is that sales tax on some perishable articles has also been removed. These two solacing features of the Budget Estimates will give relief to large sections of the population. They will really be thankful to the Hon. the Finance Minister for these good features of the Budget.

Now, Sir, I shall not tread the fields which are the native soil of eminent intellects. I shall refer to some ordinary points and have done with that. Agriculture is the one important occupation which engages almost the entire rural population of our country. That has been realised on all hands. The Government have also realised it. And, therefore, with a view to improve agriculture and to increase agricultural production, Government have resorted to a number of schemes. They opened seed farms and distributed good seeds among the agriculturists. They raised seed farms. Fertilisers are distributed to agriculturists. All help is given to agriculturists to improve food production. But, as the Tamil proverb goes " அம்மையார் கோலமிட்டுக்கொண்டே போனுள், 11-20
அவள் சேலை முந்தாணி அதை அழித்துக்கொண்டே வந்ததாம்." a.m.
in spite of all that has been done by Government, adverse circumstances also arise. Due to adverse factors like failure of rains, the yield per acre is reduced. In spite of all precautions taken, pest menace is there and crops are destroyed by pests. Due to all these circumstances, food prices necessarily go up. That is one thing. Black-marketing also contributes in another way to the rise in price level. Fertilisers are distributed to poor ryots The poor ryots do not know the value of fertilisers. They attach more value to ready cash than to the greater yield that they would get at a future date by properly using the fertilisers. When you supply openly good manure to poor ryots, it is a well-known fact that they do not utilise it for improving their crops. On the other hand, they want to convert it into ready cash. They sell it in black market and they are satisfied with the cash that they get at the moment. They also spend the amount they get quickly for unproductive purposes. All the manures that are intended for being utilised by poor ryots and for increasing the yield of food crops are not used by the ryots in their lands but are snatched away by black marketeers. The black marketeers purchase them from the poor ryots at very low prices and sell them at a higher price to landlords who are willing to purchase them in large quantities at any cost. These big landlords use these manures and get better

yield. They do not sell their produce when low prices prevail but keep it with them till they are able to get higher prices in the market, till the prices rise in the market. Till they are able to get higher prices in the market, they hoard their stocks. They don't release them. When prices are low, they do not release the stock for sale in the open market. So, there is no use of blaming the Government for higher prices ruling in the market. It is not proper to blame them on this account. The black marketeers who get the fertilisers and manures at cheap cost from poor ryots who prefer ready cash to the produce they would get from their lands at a future date sell them for profit to big landlords. These big landlords, as I have said already, get better yield because of the good manures they have purchased from the black marketeers. But they do not sell the produce immediately in the market. They sell their produce only when high prices rule in the market; only when the prices are high, they release their stock. That is the reason for high prices steadily continuing in the market. They don't offer their produce at cheap prices even when they get good yield.

There is another thing that contributes to the present rise in prices. It is due to the policy of deficit financing followed by the Central Government. It is said that in a developing economy, like ours deficit financing will have to be resorted to to some extent. That is the subject of the Centre. To a certain degree there will be rise in prices when there is deficit financing in a developing economy. But we should not always be complaining against the Government that they have not taken proper steps to bring down the level of prices. On the other hand, we do not do anything to bring down the level of prices. Mahatmaji once said when there was scarcity of food, we should resort to fasting at least once a fortnight. That is one of the methods of controlling consumption and decreasing the need for foodgrains. Incidentally, that would also bring down the price level. But we do not do that. On the other hand, we have become gluttons and our number is going on increasing. So long as the number of gluttons is going up, there will be more demand for foodgrains and the level of prices will not come down.

The next point that I want to touch upon refers to something connected with improvement of agriculture. A scheme has been mentioned in the speech of the Hon. the Minister for Finance, viz., the scheme for the deepening of deep bed portions of tanks. Very many schemes are propounded without knowing whether they, if implemented, would produce good results. One such scheme is for deepening of deep bed portions of tanks. Tanks have been formed from early days in such a way that the deep bed portion is always at a higher level than the ayacut lands. If the deep bed portion is still more deepened, large quantity of water will stagnate in the pit and will not flow out to the fields through the sluices. On the other hand, if we want to augment the capacity of the tank, we must widen the tank towards that portion which is situated on that side of the recorded deep bed portion

24th March 1960] [Sri P. S. Krishnaswamy Ayyangar]

lying on the farther side of the foreshore. Then alone you can increase the capacity of the tank. Otherwise, if you go increasing the depth of the deep bed portion of the tank, very large quantity of water will stagnate in the deepened pit and even when there is water in the tank, you will have to bale it out. Baling out water is resorted to only when sufficient water is not there and only a small quantity of water is there in the deep pit, which will not flow out through the sluice unless baled. If all the water in the tank should be made available by a free flow through the sluices, the deep bed portion should always be on a par with the level of the sluice sill and should be also above the level of the land lying in the immediate vicinity on the rear shore side of the tank. Therefore, by the proposed scheme of deepening the deep bed, much cannot be achieved. The ryots also do not allow large 11–30 a.m. thick layers of silt being deposited in the deep bed. Immediately after the tank dries up every year, they remove the alluvium from the tanks. Therefore, the deep bed is not allowed to be silted up to a large extent. Through the scheme that is thought of much benefit may not accrue. If at all the capacity of the tank is to be increased, the deep bed portion will have to be widened on that side which lies farther away from the foreshore, that is, on that side of the present deep bed, which is farther away from the foreshore.

The Budget speech refers to the new Panchayats Act and the panchayat union councils to be formed. Onerous responsibilities have been conferred on these bodies and proper men who would work for the welfare of the panchayats and panchayat union councils will have to be returned to those bodies. Our Finance Minister has rightly stressed non-participation by political parties in the elections that are to take place to these bodies. No doubt, it is a pious wish and it is a wholesome suggestion also. But in many places political parties have already attempted to vie with one another in setting up Party candidates for election to these bodies. That should be avoided. We shall earnestly hope that good sense will prevail and that in the long run things will take place as desired by our Finance Minister.

Next, I have got a word to say with regard to the khadi industry. Khadi industry, no doubt, gives ample employment opportunities to many people in the country, and especially the poor can benefit and are benefiting by this industry to a large extent. Even the maimed and the blind are spinning. It is a field of work to which a bit charity should be extended by people. The propaganda for khadi was begun from the days of Mahatmaji. We have yet to carry on the propaganda and the swelling stocks of khadi in Khaddar Stores are a problem even today. I have been in the management of some subsidised Harijan hostels for some years past. There, boys spin regularly and habitually wear khaddar. But the moment they leave the hostel and when they secure decent jobs securing for them decent salaries, they discard khadi to my great agony and highly placed officials and well-to-do people who do

acts of charity in many other directions never think of this channel of charity. If only they are made to turn to this side and to help the poor who are engaged in this occupation, the consumption of khadi will increase and the khadi industry will also develop. Otherwise, this problem of swelling stocks will ever continue and it will baffle solution in course of time.

Then, with regard to the housing scheme for Harijans, I have got a word to say. Perhaps, my Harijan friends and perhaps many other friends also may not relish my suggestion. Anyhow, I shall have to give out my conviction. Under the present system of building colonies for Harijans, enough attention is not paid to economy. We shall, for instance, take a colony, consisting of forty houses. It consists of 20 units of houses and each unit consists of two tiled houses. Under the present system, the two extreme side walls of each unit are built partly of burnt bricks and partly of unbaked bricks. That is, the exposed side of the side wall is built of mud and burnt bricks and the interior portion is built of unbaked brick. In that way, there are at present for the twenty units forty exposed walls and the outer or exposed halves of those forty exposed walls are built of burnt bricks. These units are built apart from one another. A good deal of vacant space is left all round. My suggestion is this. There are the Police Lines; they consist of rows of houses. Houses are built in one row or two rows with no vacant space between any two houses. So, if these houses in the Harijan colony are built in a row similar to the houses built in Police Lines, then if you have got to build forty houses in a row, there would be only two exposed walls, one wall at each extreme. Instead of these forty exposed walls under the present scheme, you will have only two exposed walls at each extremity of the row and these two extreme walls alone will have to be pucca constructions. So, these two extreme walls may be built in their entirety very strongly of burnt bricks and chunam, and there would be a good deal of saving. This saving may be utilised for constructing more houses. The wood material that is now used at present for the roofing frame and for the door frame is very flimsy and it gives way very soon. The wood material should be of stronger stuff. The saving that may be effected under the plan I suggest may be utilised for the purpose of securing stronger wood material. This is the scheme that I suggest. No doubt, it may be said that there should be sufficient vacant space all round. But, instead of having vacant space all round, leave vacant space in front and behind the row. That will be sufficient and there will be a good deal of economy in this system.

Again, there is another thing also. Nowadays ever so many non-Harijans live in thatched houses. If you take statistics, very many thatched houses there are in every village and even in towns. Rich people also for the reason that thached houses are cool, resort to thatched houses in their own bungalows during summer. Therefore, thatched houses also you may have and these thatched houses need not be built in units of two houses each. Under the

24th March 1960] [Sri P. S. Krishnaswamy Ayyangar]

present system, the units of houses are built apart from one another. The same pattern may be followed in the thatched house system also. One thatched house may be built in one place and there may be left sufficient vacant space all round. In that way, forty houses which we now build will be built at a very cheap cost and there would be sufficient vacant space around each house. Here, it may be said that there is the fire bugbear. Fire incidents are not very frequent. Fire incidents are due to two causes, due to carelessness of the inmate or due to man's cruelty. Carelessness does not occur very frequently and even if on account of carelessness a house takes fire, then it can be brought under control very soon because other houses are built apart from each other, apart from the house affected by fire. Therefore, this fire bugbear need not deter us from considering this scheme. Even tiled houses have not been able to withstand the fury of the mad people—this happened during the recent Mudukulathur riots. Man is a social being. We should not think that man is eternally bad, to be setting fire to thatched houses. Such happenings may occur when enmity arises. That will be only on very rare occasions. Even then if enmity arises, when these houses are, as I suggest, built far apart from one another, all of them cannot be burnt down when one house catches fire. If they are tiled houses, they also would share the same fate before man's headlong fury, and this need not in any way prevent us from considering this plan of single thatched houses with sufficient vacant space all round or rows of tiled houses, instead of separated units, each unit detached from the other by sufficient vacant space all round. When the houses are built in a row, strong wood material may be used. If houses are to be thatched, the inmates would not depend on skilled labourers like carpenters and masons. They themselves are accustomed to put up thatched houses and they can attend to their own house work. They can without resorting to the mercy of our skilled workmen build their thatched houses at a cheap cost. In this way, we can have 100 thatched houses instead of forty tiled houses at the same cost. So, within a very short time, the largest number of Harijans may be provided with comfortable housing accommodation at the cheapest cost.

11–40 a.m.

Next, I want to say a word about the teaching of English. It is proposed to begin the teaching of English in the fifth standard. Now nobody seems to think how a language is learnt by children. Children learn their own mother-tongue not by first resorting to slates and books. Conversation is the natural method through which children pick up a new language. In the same way when English is to be introduced in the fifth standard, my suggestion is, throughout that year let them have nothing to do with writing and reading. Let English be taught at this stage through conversation. This conversation method may be continued even in the sixth standard, and in the seventh standard along reading and writing may be taken up. The progress in reading and writing will be very swift also, if that part of learning English is taken up after the first two years. Even if two years may not be acceptable,

at least in the fifth standard, let the pupils be taught English through conversation and not by compelling them to learn reading and writing.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member's time is up.

*SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR : I shall finish soon, Sir. One other thing to note is that our country is a poor country, and wastage of man's energy should be avoided. Our country's wealth, both material and man-power, should be utilised for increasing the wealth of the country. Therefore, no part of the man-power should be kept idle, and if we are instrumental in keeping any part of the man-power of our country idle, we shall be betraying the cause of the country. Our Prime Minister is crying hoarse at the top of his voice that we should all work incessantly to increase the wealth of our country. When he is saying thus, we are unconsciously contributing to a large portion of our man-power remaining idle on certain occasions. For instance, there are the tours arranged by the Governor as well as by the Ministers. The Governor's tour is adhered to to the very letter. If the Governor's tour programme says that the Governor will visit a particular place at 5 o'clock, he is there at 5 o'clock. He is very punctual. There people have not got to wait. They have not got to assemble there very many hours prior to his visit to the place. But in the case of the tours of the Ministers, just the reverse is the case. We are unconsciously contributing to waste of man-power. If the Minister's programme says that he will be at a particular place at 3 o'clock, people from the surrounding places assemble there even at 11 a.m. to see the Minister and hear him. They assemble there at 11 o'clock and wait till 10 p.m., and the Minister is not there. This is not all. The people are kept idle, having been drawn away from their legitimate avocation. In addition to these people, the departmental officers—revenue officers—are there remaining idle. And they have got to be fed by the people who have arranged the meeting. (Laughter). The Police themselves are not able to give the people information where at a particular point of time the Ministerial party is. In this way, unconsciously, we are contributing to the waste of man-power. This should be avoided. That is my impression. The people also will lose all respect for the Ministers who do not keep to their programme. These are no doubt some bitter words that I have uttered, and I may be excused for it. With these words, Sir, I resume my seat.

* SRI ABDUL HAMEED KHAN : Sir, let me, at the outset, offer my congratulations to the Government in general and to the Finance Minister in particular on presenting an excellent Budget this year. The Budget served is a hope-giving Budget. Anybody who looks into the various proposals and the various plans from one end to the other is satisfied that the State is going to plan and provide for all that the people of the State require in the coming year. Sir, so far as the administration, as a whole, is

24th March 1960] [Sri Abdul Hameed Khan]

concerned, I must state that under the leadership of our popular Chief Minister, the Government are endeaving their best to establish a Welfare State. A Welfare State is a State where people will get everything they want. The Government of a State, when they undertake to govern almost every walk of life, must bear the responsibility of satisfying the people in regard to their essential requirements. That is why, Sir, I say that the Budget gives that hope, and people are looking forward to the implementation of the proposals in the coming year. Of course, a Welfare State also means that it does not make any difference between man and man. To this Government all the citizens are alike. They may belong to one community or another; they may be black or white; they may be tall or short; as long as they are living in this State, they belong to this State and they do expect to be treated alike without any distinction of caste or creed. That, as I said, is the Welfare State. If any distinction is made between one class of people and another and favouritism rules and caste and class prejudice dominates, that State ceases to be a Welfare State. I am sure the present Government are endeavouring their utmost to prevent being called otherwise. It should be our endeavour also to help the Government to implement what they seek to do for the good of the people. 11-50 a.m.

In his Budget speech, the Hon. the Minister for Finance has rightly devoted a good deal of time to agricultural production—production of foodgrains, etc. I will not take the time of the House by going into details with regard to the various proposals that the Government have formulated in order to produce more food. But I must point out, as other hon. Members have done, that the prices of foodstuffs have not come down. Not only the poor people, even the middle-class people are finding it very difficult to make both ends meet. But I do hope, however, that the time will soon come when people will be free from all difficulties so far as finding food for their children and themselves is concerned. Even the middle-class people are finding it difficult to get tamarind and chillies at reasonable prices. Reference was made to this even by other Members who preceded me. These are small things but still they go a long way in making the poor man's food palatable, viz., kanji. He must have something to take with kanji. During the past one year tamarind and chillies have been scarce. I would request the Government to take necessary action in order that this difficulty experienced by our poor people may be removed. I know that large quantities of these are exported. Our Minister for Agriculture told us the other day that he had taken up this question with the Government of India. But still things have not improved.

So far as agriculture is concerned, I am not competent to speak on it because I belong to the City. But one thing I may say. We have executed all the major irrigation projects that were feasible. They are good so far as they go. At the same time, I plead

that we should give attention, special attention, to the question of minor irrigation—improvement to tanks, etc. If this is done, our agricultural production will go up. I shall not say more about this.

I shall next take up Education. This is a very sore subject today so far as our State is concerned. Various aspects of education were dealt with by several hon. Members here. I am afraid that education in our State, nay, in our country has been in the melting pot for a very long time. Several Commissions have been appointed for collegiate education, secondary education and so on. But the main, basic part of education, primary education has been neglected for a long time. It is true at the Centre very many conferences were held and the Directors of Public Instruction from various States including ours deliberated and arrived at certain conclusions. This, I am afraid, is not a satisfactory state of affairs. My own view is that any money spent on primary education up to the V standard is a waste. The moment children leave the V standard and go out, they lapse into illiteracy. All this money is a waste. Even the lives of these children are wasted. Therefore, if you are really seeking to give education satisfactory to the children, you must make it compulsory up to the VIII standard. It is only then that we will be usefully spending the money on education. The quality of teachers should be improved. It will be very difficult and costly if we appoint teachers with degree qualifications. That would mean a good deal of expenditure but I will be satisfied if the secondary grade teachers are better equipped and better trained so that they may be able to impart education to children in a satisfactory manner. As it is, the secondary grade teacher is not only not satisfied because he is not getting enough salary but his equipment and training also are not up to the required standard.
12 noon. I believe, Sir, after you appoint these teachers, you must have what is called a refresher course once every three months, so that the teachers could go through these courses and become up to date in the matter of teaching experience and they could be good teachers and the students taught by them could become good pupils. I also believe that it will be a good thing if lady teachers are in charge of pupils up to the sixth standard. I believe that the education of children will be better then than what it is today. In the later stages men may be in charge of their education. In this connection, I wish to submit that co-education should come to a stop after the sixth standard or the seventh standard. Beyond that there should be no co-education. Of course, when I say this I may be regarded as a backward type of person. But with our experience at our back, we know what it is and we cannot but insist that there should be separate schools for boys and girls after the sixth or the seventh standard.

I am glad, Sir, attempts are now being made to teach English from the Fifth Standar. I am, however, afraid that the Government are deluding themselves into the belief that by doing this they can show to the world that they are also alive to the need for

24th March 1960] [Sri Abdul Hameed Khan]

the teaching of English in schools. While they want that English should be taught from the fifth standard, the irony of it is, they do not want English to be the medium of instruction in the university classes This is a thing which I am unable to understand. Why should you teach English in the lower classes and give it up at the college stage? If they don't want English in the college, why do you want English at all? Sir, this question of English in collegiate education is a sore question. I think I cannot do better than what my hon. Friends who spoke before me have said on it. However, I would like to say this. The two things that we have done in this country, one the premature introduction of adult franchise and the other our giving up of English language, have done the greatest mischief. The introduction of adult franchise was premature. Then, the English language is not my language, nor is it the language of any one of us here. But it is a language which has come to stay in this country. It has not only come to stay in this country but it is also the one language which is a common language for the whole of this country. There is no gainsaying it. There is no other language which can claim to be a common language of the country. If every State were to make its own regional language the medium of instruction in the colleges, what is to happen to the country's unity? The country's unity has already been torn to pieces by the reorganization of States on linguistic basis. Over and above this, if we make the regional language the medium of instruction in colleges, then we will be burying the unity of the country many fathoms deep. That will be a very sad mistake to make. That is the position so far as education is concerned.

Sir, with regard to the Pay Commission's Report, I wish it had come up before the House in this session itself so that the Legislature could have considered it in proper time. I do not know why it is delayed. It is common knowledge that our officers and employees are suffering and that they are looking forward to us for relief. I am sure that the Pay Commission will give sufficient help in this direction. Another matter I am not able to understand is that while the value of the rupee has fallen so low, our officers such as Collectors, Deputy Collectors and Judges are paid the same salary which they were getting ten years ago. It is high time that their salaries were raised. I say this not because I want them to get big salaries but because I know that they must maintain their status. They must be above board On the one hand, we do not want our officers to resort to corruption. On the other side, we make them resort to corruption by neglecting to improve their salaries I believe that the time has come when we should see that their difficulties are removed. I have always been feeling that the salary that the Ministers are getting is also very low. We fixed it long long ago when things were very different when the cost of living was very different, and when the value of the rupee was very different. But today to expect a Minister to get much less than what an officer of the Government gets is a ridiculous state of affairs. I think the Ministers must be paid

very much more than what they are getting today. Three thousand rupees and nothing less should be the salary of the Ministers. After all, we are spending large sums of money in the administration of the State and in order to make the Ministers maintain their status, their dignity and particularly when they are travelling, to enable them to be independent, they must have a salary which will help them to live an independent life.

(Deputy Chairman in the Chair.)

With regard to the Medical Department, I wish to say a few words. An hon. Member who spoke before me said that a committee should be appointed to go into the working of the hospitals. I would like that a commission should be appointed to go into the working of the hospitals in the City and elsewhere. Though the Hon. the Minister for Health is not here now, I wish in this connection to say something about the Royapettah Hospital. That hospital is kept in the very same deplorable condition for years and years. In the South of Madras there is great need for a first class hospital. We do not have one and the Royapettah Hospital has been there in that same condition for a long time. I wish the Hon. Minister were here now. I am sure he is thinking about it. But he must implement the proposals for improving the hospital.

I shall not take more of your time, Sir. Thank you.

* SRIMATHI SARASWATHY PANDURANGAM: சபைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1960-61-ம் ஆண்டின் நிதிநிலை அறிக்கையைப் பார்க்கின்றபொழுது, நமது நிதி அமைச்சர் அவர்களேயும், முதல் அமைச்சர் திரு. காமராஜ் அவர்களைச் சேர்ந்த மற்ற அமைச்சர்களையும் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். முக்கியமாக, கடந்த ஆண்டில் காய்கறிகள் மீது விதிக்கப்பட்ட வரிகளை நீக்கவேண்டுமென்றும், அழுகும் பொருள்கள் மீது வரி கூடாது என்றும் பேசியவர்களில் நானும் ஒருவர். அன்று விதித்த வரியை நானும் எதிர்த்தேன். ஆனால், இன்று விற்பனை வரிகள் எல்லாம் எடுக்கப்பட்டிருப்பதனுல், மக்கள் எல்லோரும் சந்தோஷப்படுவதைப் பார்த்தால், நாம் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைய வேண்டியிருக்கிறது. அதற்காக மக்கள் இந்த அரசாங்கத்திற்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில், விவசாயத்தைப் பார்க்கின்றபொழுது, இன்றைக்குப் பொருள்களின் விலைவாசிகள் எல்லாம் மிகவும் உயர்ந்திருக்கின்றன. உற்பத்தி அதிகமாகியிருக்கிறது என்று புள்ளிவிவரங்கள் கூறுகின்றன. ஆனால், சர்க்கரையை எடுத்துக்கொண்டால், இன்றைக்கு அதிகமான அளவில் நஞ்சை நிலங்களில் கரும்பைப் பயிரிடுகின்றார்கள். மூன்று போகங்கள் நன்றாக விளையக்கூடிய நிலங்களை எல்லாம் கரும்பு பயிரிடுவதற்காக ஒதுக்குகிறார்கள். இதன் காரணமாக நமக்கு வேண்டிய தானிய உற்பத்தியில் பற்றாக்குறை ஏற்படுகின்றது. மக்கள் நலனுக்காக உற்பத்தி செய்வது கிடையாது. ஆகவே உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்காக நெல்லை விளைவிப்பது தடைபட்டிருக்கிறது. ஆனால் நாம்

24th March 1960] [Srimathi Saraswathy Pandurangam]

அவர்களுக்குக் கண்டிப்பாகச் சொல்லத்தான் வேண்டும். எத்தனை ஏக்கர் நிலம் வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும் சரி, இரண்டு ஏக்கர் கரும்பு பயிரிட்டுவிட்டு, பாக்கி நிலங்களில் எல்லாம்—மூன்று போகம் விளைகின்ற நஞ்சை நிலங்களில் எல்லாம்—மக்களுக்கு உணவாக உபயோகப்படுகிற நெல்தான் பயிரிட வேண்டும் என்று உத்தரவு பிறப்பிக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். "ஆனால் சர்க்கரை மக்களுக்கு வேண்டாமா? சர்க்கரை நெருக்கடி வேறு இருக்கிறதே" என்று சிலர் கேட்பார்கள். நம் நாட்டில் 12–10 p.m. பனை மரம், தென்னை மரம் எல்லாம் கோடிக்கணக்கில் நம் இராச்சியத்தில் இருக்கின்றன. மரம் ஏறுபவர்கள் இன்றைய தினம் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் வேலை கொடுத்தது போலவும் இருக்கும். சர்க்கரைப் பஞ்சத்தை நீக்கியது போலவும் இருக்கும். பனஞ்சாறு, தென்னஞ்சாறு இவற்றினால் வெல்லமும், வெல்லச் சர்க்கரையும் பண்ணக்கூடிய ஏற்பாட்டைச் செய்யலாம் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். வெள்ளைச் சர்க்கரையில் சத்து கிடையாது. நாம் தென்னை, பனை இவற்றிலிருந்து உற்பத்தி செய்யக்கூடிய சர்க்கரையில் சத்து உண்டு. "இது எங்கே கிடைக்கிறது" என்றால், கிராம உத்யோக பவனுக்குச் சென்று பார்த்தால், அதை அவர்கள் எவ்வளவு வெள்ளையாகச் சுத்தம் செய்து வைத் திருக்கிறார்கள் என்பது தெரியும். ஆகவே, இதை வாங்கி அருந்தலாம். ஆனால், இன்றையதினம் லட்சக்கணக்கான நம் இராச்சிய மக்கள் வாழவேண்டுமானால், அவர்களுக்கு உணவு அளிக்கவேண்டுமானால், நாம் நெல் பயிரிட்டுத்தான் தீர வேண்டும் என்று சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன்.

இரண்டாவதாக, ஆரம்பக் கல்வி. மக்கள் இதற்காக மிகவும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் பகல் உணவு தரப்படு கிறது, ஏராளமான கல்வி நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக் கின்றன. நல்ல ஆசிரியர்களும் நிரம்பப் பயிற்சி பெறுகிறார்கள். இவை எல்லாம் வரவேற்கத் தகுந்த விஷயம். மிகவும் பாராட்டுகிறோம். ஆனால் பகல் உணவுக்காக நாம் செலவிடு வதைக் கணக்கு எடுக்கிறபோது, ஒரு பிள்ளைக்கு 10 நயா பைசா செலவழிக்கப்படுகிறது. பத்து நயா பைசாவுக்குச் சத்துள்ள ஆகாரம் குழந்தைக்குக் கொடுக்க முடியாது. ஆகையால், சற்றே அரசாங்கம் அதை உயர்த்தி 15 நயா பைசா அளவுக் காவது உதவி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். 5 நயா பைசா பொதுமக்களிடமிருந்து வசூலித்துக் கொள்ளலாம்.

அடுத்தபடியாக, குழந்தைகளின் பராமரிப்பு. குழந்தை களின் பராமரிப்பு சாலைகள் நடத்தப்படுகின்றன. பத்து வயதிற்குள் இருக்கும் அநாதைக் குழந்தைகளின் பராமரிப்புக் காக 20 ரூபாயிலிருந்து 30 ரூபாய் வரையில் மானியமாக, சர்க்கார் மானியமாக அளிக்கப்படுகிறது. ஆனால், அநாதைப் பெண்கள், அநாதை மாதர்கள் இவர்களைப் பாதுகாக்கும்

[Srimathi Saraswathy Pandurangam] [24th March 1960

நிலையங்களுக்குப் பெண் ஒன்றுக்கு 10 ரூபாய் வீதம் மானியம் கொடுக்கப்படுகிறது. அதுவும் பத்து வயதிற்கு உட்பட்ட அநாதைக் குழந்தைகளின் பராமரிப்புக்காகக் குழந்தை ஒன்றுக்கு இருபது ரூபாயிலிருந்து முப்பது ரூபாய் வரையில் மானியம் அளிக்கிறபோது, இங்கே பத்து வயதிற்கு மேற்பட்டு பதினெட்டு வயதிற்கு உட்பட்ட பெண்கள், மாதர்கள் இவர்களுக்குப் பத்து ரூபாய் என்று கொடுப்பது எந்த விதத்திலும் சரி என்று கருதமுடியாது. இவர்களுக்கும் சராசரி 25 ரூபாய் வழங்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைப் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏற்றத்தாழ்வு இங்கே இருக்கக் கூடாது; உடையில் இருக்கக் கூடாது, உணவில் இருக்கக் கூடாது, பராமரிப்பில் இருக்கக் கூடாது. ஆகவே, இந்த அநாதைக் குழந்தைகள், மாதர்கள், பெண்கள் இவர்களுடைய பராமரிப்புக்காகச் சராசரி 25 ரூபாய் அளிக்க வேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மூன்றாவது, வைத்திய வசதி. ஸ்ரீமதி மஞ்சுபாசினி அம்மையார் அவர்களும், சகோதரி ஸ்ரீமதி க்ளப்வாலா ஜாதவ் அவர்களும் வைத்தியச் சலுகைகளைப்பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஆனால், நான் இணைப்பு வைத்தியக் கல்லூரியைப்பற்றி மட்டும் இரண்டொரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். கடந்த ஆண்டில் இருந்த நிலைமையை மாற்றி, இந்த ஆண்டு 45 லட்சம் அதிகப்படியாக சர்க்கார் அதற்கு வேண்டிய வசதிகளை எல்லாம் செய்து கொடுக்க ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதற்காக அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். வேண்டிய கட்டிடங்கள், வாகன வசதிகள் செய்திருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் மாணவர்களைச் சந்தித்துப் பார்த்தேன். எந்த வழியில் தாங்கள் அரசாங்கத்திற்கு நன்றி செலுத்துவது என்று தெரியாமல் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் அதே சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். குறிப்பாக மாணவர்கள் அங்கே 5-1/2 ஆண்டு படிக்கிறார்கள். மெடிகல் காலேஜில் படிக்கிறவர்களும் அதே 5-1/2 ஆண்டு படிக்கிறார்கள். ஆனால் பயிற்சி பெற்ற பிற்பாடு மெடிகல் காலேஜில் படிக்கிறவர்கள் டிகிரி பெறுகிறார்கள் என்றால், இந்த இணைப்பு வைத்தியக் கல்லூரியில் படிக்கிறவர்கள் டிப்ளமாதான் பெறுகிறார்கள் என்கிறபோது, அவர்கள் மனம் சற்று வருந்தத்தான் செய்கிறது. நம்முடைய ராஜம் பாரதி அம்மையார் தன்னுடைய இரண்டு பெண் குழந்தைகளில் ஒரு குழந்தையை மெடிகல் காலேஜில் படிக்க வைத்திருக்கிறார்கள். இன்னொரு குழந்தையை இணைப்பு வைத்தியக் கல்லூரியில் படிக்க வைத்திருக்கிறார்கள். "என்னுடைய இந்த மக்கள் இரண்டு பேர்களிலும் இணைப்பு வைத்தியக் கல்லூரியில் படிக்கிறவள் தான் அதிகத் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிறாள்" என்று சொன்னார்கள். "இருந்தாலும் என்ன பலன்? முடிவில் டிப்ளமாதான் வரப் போகிறது" என்று மிகவும் வருத்தப்பட்டார்கள். இப்படி எத்தனையோ பேர்களுடைய குழந்தைகள் இரண்டிடத்திலும் படிக்கிறார்கள். இந்தக் கல்லூரியைக் கலைத்துவிட்டாலும்

24th March 1960] [Srimathi Saraswathy Pandurangam]

கூட, கவலை இல்லை. வைத்துக்கொண்டு இங்கும் 5-1/2 ஆண்டு பயிற்சி கொடுத்து முடிவில் டிப்ளமா அளிப்பது என்பது சரி யல்ல. இவர்களுக்கும் டிகிரி வழங்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இவர்களையும் மெடிகல் காலேஜில் எந்தத் துறையில் பயிற்சி பெற்றிருக்கிறார்களோ அந்தத் துறையில் ஹவுஸ் சர்ஜனுக இருக்கவேண்டிய ஒரு வருடத்தில் பயிற்சி அளித்து டிப்ளமாவுக்குப் பதிலாக எம்.பி.பி.எஸ். டிகிரி கொடுப்பது போல இவர்களுக்கும் டிகிரி வழங்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நமது அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில், இவர்கள் டிகிரி கொடுக்கத் தயாராய் இருக்கிறார்கள் என்று நன்கு தெரியும். ஆனல், டிகிரி கொடுக்க மறுக்கும் ஸ்தாபனம், யுனிவர்சிடி, இதற்குச் சம்மதிக்காமல், டிகிரி கொடுக்க மறுக்கிறார்களோ என்கிற ஐயம் இருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் அப்படி இருந்திருக் கலாம். ஆனல், மக்களுடைய எண்ணம், மக்களுடைய வாழ்வு, மக்களுடைய லட்சியம் எப்படி எப்படி மாறிவருகிறதோ, அதற்குத் தகுந்த முறையில் அவர்களும் வளைந்து கொடுத்துத் தான் ஆகவேண்டும் என்று சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். நம் மக்களுடைய எண்ணம் கல்லூரியில் தமிழ் போதன மொழியாக வேண்டும் என்று இருந்தது. அவர்கள் அதை ஆரம்பத்தில் ஏற்காவிட்டாலும், தமிழ் வளர்ச்சியில் மக்களுக்குள்ள ஆர்வத்தை உணர்ந்து வளைந்து கொடுத் திருப்பது மிகமிக வரவேற்கத் தகுந்தது. அதை நான் வரவேற் கிறேன். அதே போல, இங்கும் $5\frac{1}{2}$ ஆண்டு இணைப்புக் கல்லூரி யில் படித்து வெளி வருகிறவர்களுக்கு டிகிரி வழங்குவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை அவர்களும் ஆலோசித்து அதற்குத் தகுந்த வழிமுறைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். தாய் தந்தையர்கள், வீட்டை வைத்து நிலத்தை வைத்து, சொத்தை வைத்து பிள்ளைகளைப் படிக்க வைக்கிறார்கள். எல்லாச் சொத்தையும் இழந்தாலும் பரவா யில்லை. பிள்ளைகள் எந்த விதத்திலும் முன்னேறினல் போதும் என்று நினைக்கிறார்கள். அப்படி இந்தக் கல்லூரியிலே 5-1/2 ஆண்டுகாலம் படித்து வெளிவரக்கூடியவர்களுக்கு ஒரு சாராருக்கு 150 ரூபாய் இன்னெரு சாராருக்கு 250 ரூபாய் என்கிற பாகுபாடு இல்லாமல் எல்லோரும் சமம் என்கிற முறையில் இவர்களுக்கும் டிகிரி வழங்கவேண்டும் எனத் தாழ்மை யுடன் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

கடைசியாக, குடும்பக் கட்டுப்பாட்டைப்பற்றி நினைக்கும் போது, காந்திஜியைத்தான் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. மக்கள் பெருக்கத்தை எப்படிக் குறைக்கலாம், எந்த முறையில் அதைக் கட்டுப்படுத்தலாமென்று காந்திஜி மிகவும் அழகாக எழுதி வைத்திருக்கும் புத்தகங்கள் பல இருக்கின்றன. நமது அரசாங் கம் இன்று நல்ல முறையில் குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்வதற் காகப் பல வைத்தியசாலைகள் மூலம் ரண சிகிச்சை செய்து வருகிறார்கள். இந்த நான்கு ஆண்டுகளில் ரண சிகிச்சை செய்து கொண்டவர்களின் எண்ணிக்கை சுமார் 50,000. ஆனல், 20 ரண 12–20 p.m.

சிகிச்சைக்குச் செலவான பணம் ரூ. 20,000. அப்படி ஒருவர் ரண சிகிச்சை செய்துகொள்வதற்கு ரூபாய் ஆயிரம் செலவாகிறது. இதை நான் சொல்லவில்லை, சென்னைக் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுக் கமிட்டியில் உள்ளவர்கள் இந்தப் புத்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறார்கள். மத்திய குழுவிலிருந்து ஒரு செய்தி வந்திருக்கிறது. காந்திஜி அவர்கள் காட்டிய வழியில் சென்றால் நல்லது என்பதற்கு ஒரு புத்தகம் தயாரித்து மத்திய குழுவிற்கு அனுப்புவதற்கு நாங்கள் ஒரு புத்தகத்தை வெளியிட்டிருக்கிறோம். ஆயிரம் ரூபாய் ஒருவரது ரண சிகிச்சைக்குச் செலவழிப்பது என்றால், இந்தத் திட்டத்தில் நாம் வெற்றி காணமுடியுமா என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நகரப்புறங்களில் வேண்டுமானால், சென்னை நகராண்மைக் கழகத்தாரால் குடும்பக் கட்டுப்பாடு நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கு வேண்டுமானால் செல்லலாம். ஆனால், கிராமங்களிலோ, பெண்களும் சரி, ஆண்களும் சரி இதுபற்றி வாயைத் திறந்தே ஒன்றும் சொல்லமாட்டேன் என்கிறார்கள். ஏழு லட்சம் கிராமங்களில் இதை எப்படிப் பிரசாரம் செய்வது? காந்திஜி சொன்ன வழியில் கிராம மக்களிடையே குடும்பக் கட்டுப்பாடுபற்றிப் பிரசாரம் செய்யவேண்டும். ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு, நேர்மை என்ற தத்துவங்களை வைத்துக்கொண்டுதான், இயற்கையை இயற்கையால் வெல்ல முடியுமே தவிர, செயற்கையால் வெல்ல முடியாது. ரண சிகிச்சை முறையை நான் எதிர்க்கவில்லை. அதை ஆதரிக்கிறேன். ஒரு புறத்திலே அது இருக்கட்டும். இன்னொரு புறத்தில் காந்திஜி காட்டிய வழியைக் கடைப்பிடியுங்கள். காந்திஜி காட்டிய வழியில் நாம் செல்வோமானால், அதில் நாம் கண்டிப்பாக வெற்றி காண முடியும் என்ற நம்பிக்கையில்தான் இந்தப் புத்தகத்தை நாங்கள், கன்னியா குருகுலம், வெளியிட்டிருக்கிறோம். மத்திய குழுவிற்கு இதுபற்றி எழுதியிருக்கிறோம். இதுபற்றி நான் கூடுதல் ஒன்றும் பேசவில்லை, நேரம் அதிகமாக இல்லாததால், இந்தப் புத்தகம் இருக்கிறது அதைப் படித்துக் கொள்ளுங்கள்.

இன்று கல்வி நிலையங்களில் ஆண்களும் பெண்களும் கூட்டுச் சேர்ந்து படிக்கக்கூடாது என்று இங்கு சொல்லப்பட்டது. சினிமாக்களும் சுவரொட்டிகளும் மிகுந்த இந்தக் காலத்தில் கூட்டு முறையில் ஆண்களும், பெண்களும் சேர்ந்து கல்வி பெறுவது என்பது கஷ்டம்தான். ஆதி காலத்தில் 12 வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்களை எல்லாம் கன்னிமாடங்கள் கட்டி அங்கு வைத்துக் கலை ஒழுக்கம் கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆண்களையும் பெண்களையும் தனியாக வைத்துக் குருகுலங்கள் அமைத்துக் கல்வி போதித்து வந்தார்கள். 12 வயது முதல் 20 வயது வரையில் ஒதுக்கி வைத்து வந்தார்கள், பெண்களை. ஆகவே, நான் சொல்வது என்னவென்றால், குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டத்திற்கு இவ்வளவு பெரிய தொகை ஒதுக்கும்போது, அதில் ஒரு பகுதியை இந்த மாதிரிக் குருகுலங்கள் அமைப்பதற்கு ஏன் பயன்படுத்தக் கூடாது என்று கேட்கிறேன். 20 வயதிற்குள் பெண்களுக்குத் திருமணம்

24th March 1960] [Srimathi Saraswathy Pandurangam]

செய்யக் கூடாது என்று சட்டம் இயற்றினுல், வீரியம் மிகுந்த காலத்தில் அவர்கள் குழந்தைகள் பெறுவதைக் குறைக்க முடியும். எனக்கு அதிக நேரம் இல்லாததன் காரணமாக இந்தப் புத்தகம் இருக்கிறது, அதைப் படித்தால் தெரியும் என்று சொல்லிக் கொண்டு எனக்கு இந்த வாய்ப்பைத் தந்த தலைவர் அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER : Mr. Deputy Chairman, Sir, I confine my observations only to a very few items, since I am afraid, the time at my disposal is very limited. About the vital question of change-over to Tamil medium, I am indeed sorry that much heat has been introduced. That Tamil should be the medium of instruction in colleges also has been the settled policy of this Government, ever since the dawn of Independence, if not from earlier times. This policy is going to be implemented taking all the precautions and making all the preparations necessary. But on the eve of its introduction, the press and the public platform have been freely used for crying a halt to this very necessary reform. Many of us feel and are afraid that such vehement opposition may lead to some delay in the implementation of this policy. The Tamil Language Research and Development Council has taken immense pains for introducing a pilot scheme in Coimbatore Arts College from the year 1960–61. I have had occasions to talk to my hon. Friend Sri G. R. Damodaran and some other members of the council and all of them are very hopeful about the scheme. More than a decade has been spent, if not wasted, in taking this important decision. I do not think we can go on talking. Even while introducing the Budget, the Hon. the Minister for Finance has been very explicit and cautious when he says that "in respect of scientific and technical education, English will continue to be the medium of instruction for some more time and that changes "this direction should be introduced only on an all-India basis" I do not think any further guarantee or assurance is required for those who think that this is a reform that should be delayed or one in which there should be a more go-slow policy. Is any useful purpose going to be served by delaying this reform? Teaching is an art and it can be compared to the art of swimming where the learner and the teacher have to get first into the water to learn it. 12–30 p.m. Any amount of theorizing, any amount of teaching remaining on the land will take the people concerned nowhere. Only by introducing the Tamil medium, we can give an impetus and create an atmosphere to bring out new text-books and new reference books and the language will be enriched only when there is demand for books. So, I earnestly appeal to the Hon. Minister that the speed should be accelerated instead of its being slowed down, as we have to reach the goal earlier and can solve the problem once for all at an early date.

This takes us next to the problem of devising ways and means for improving the teaching of English in our schools. Here, it is stated that English will be taught from the fifth standard onwards

from the next school year. Further, a scheme with the assistance of the British Council for re-training teachers in the teaching of English has already been introduced. It is a very ambitious scheme and it states that within a period of two years, all secondary grade teachers will be re-trained under this scheme. I feel it is so very ambitious that in our anxiety to re-train all, we may not try to separate the sheep from goats. English teaching cannot be done by all. It requires special handling. Only those who have the taste for it, who have the innate ability for it can do it. And in the scheme of things to come, it is high time that we contemplate creating the special post of English Pandits in our schools, as is obtaining in other countries of the world. As for it, we have special posts of teachers of other languages and not one's own, like French teachers in the schools in England or German teachers in the schools in France or French teachers in the schools in Germany or, for that matter, Hindi teachers in non-Hindi regions of our country. If there is to be proper development, if we have to see far far ahead and hatch schemes not ony for the immediate future but for generations to come, instead of allowing one and all to handle English, it will be worth while to pick and choose from among the lot and give them the special training required and make them the masters of English.

After all is said and done, I am afraid, I should say a few words about the miserable lot of the teaching community. Several of the speakers who have preceded me have dwelt at length and made out a very strong case for enhancement of the salary scales, old age provisions and the like. Now I am going to deal only with one aspect, namely, the service conditions of teachers employed in aided schools where everything is not well and a sense of insecurity has been all along there. But in answering a question in the other House a week ago, the Hon. the Minister for Education is reported to have said that "the existing provisions for ensuring security of service and protection against victimization of teachers employed in aided schools are adequate and the Government do not propose to take any further steps in this regard,". If that be the case, the necessity should not have arisen the other day, for my hon. Friend Sri G. Krishnamoorthy moving a motion calling attention to a matter of urgent public importance and the Hon. Minister making a statement thereon as regards the termination of the services of eight teachers including the Headmaster of a High School in Madurai. So, instead of feeling complacent about this, we should see that teachers everywhere, whether they are in a Government school or in a municipal school or in a local board school, have the same service conditions. It is easy to say wherever the management fails to comply with the orders of the department, the grant will be withheld or the recognition will be withdrawn. It is very rarely done or not done at all. At any rate, that is only a cure after the ryot has set in but what I want is the prtvention of the private managements from doing it. The Hon. Minister himself in his statement referred to above was not able to give a categirical assurance that those teachers will be reinstated

even if the appeal is decided in their favour. Till the time the appeal is disposed, perhaps it may be months, if not years, the teachers concerned are being put to untold miseries. In their case, it becomes really justice denied and not merely justice delayed. And whenever we talk of education, we speak of it as a national concern. We say that teachers are engaged in doing a great national service, perhaps the greatest. And is there any point in stating that our institutions are national and that our teachers are servants of the nation when they are to be subjected to the whims and fancies of individuals or individual bodies without adequate safeguards and service conditions? The Prosecutor as well as the Judge happens to be the same person or the same body and the poor teachers are always at the mercy of these people. If you feel that the Education of our children should be in the hands of honest and freedom-loving men and women and want the teachers to do justice to their work and do their duty by the nation, they should free from the fear of victimisation or harassment and should have the same security of service, as is obtaining in Government and quasi-Government institutions.

* Sri K. V. RAMASWAMY: அவைத் தலைவர் அவர்களே, 12–40 p.m.
இன்றைய தினம் 1960–61-ம் ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கையை சர்க்கார் கொண்டுவந்ததை நான் மனமுவந்து பாராட்டுகிறேன். ஏன் பாராட்டுகிறேன் என்பதை விளக்கிக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். நம்முடைய நாட்டைப் பல காலமாகப் பல அரசர்கள் ஆண்டுவந்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் இருந்த அரசர்கள் ஒருவரும் மக்களுக்கு வேண்டிய இவ்வளவு காரியங்களைச் செய்யவில்லை என்று சரித்திரம் கூறுகிறது. சூரியனே அஸ்தமிக்காது, சூரியன் எந்த திசையில் அஸ்தமித்தாலும் எங்கள் ஆட்சி இருந்துகொண்டிருக்கும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இருந்த காலத்தில் கூடச் செய்ய முடியாத பல நன்மைகளை இன்று மக்களுக்கு நம்முடைய அரசாங்கம் செய்து வருகிறது என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிந்த பின்னால், ஏன் நாம் இந்த அரசாங்கத்தைப் பாராட்டக்கூடாது, அவ்விதம் பாராட்டுவதில் என்ன தவறு இருக்கிறது, அதில் என்ன தப்பு என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அதாவது, இந்த நாட்டில் 36 கோடி மக்கள் என்று பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் கணக்கிட்டிருக்கிறது. மக்களுக்கு அப்போது அவர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்று பார்த்தால், அவர்கள் ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. அவ்விதம் அவர்கள் ஏதாவது செய்திருந்தால், இன்று இந்த அரசாங்கத்திற்கு ஒன்றுமே செய்ய வேண்டியிருக்காது. ஆகவே, இப்போது இந்த அரசாங்கத்தால் செய்யப்பட்டிருக்கும் வேலைகள் எல்லாம் முன்னால் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்தால் செய்யப்படாத வேலைகள் என்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது. பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய காலத்தில் செய்யப்படாத வேலைகளைத் தான் இப்போது நாம் செய்துகொண்டு வருகிறோம். அப்போது விடப்பட்ட காரியங்களையெல்லாம் இப்போது நாம் செய்துகொண்டு வருவது மட்டுமல்ல, மக்களுடைய குறைகளை

[Sri K. V. Ramaswamy] [24th March 1960

எல்லாம் கண்டறிந்து, அவைகளை எல்லாம் போக்குவதில் நமது அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தி வருகிறது. அந்த முறையில் இன்று நாம் சுதந்திரம் பெற்று இந்த 13 ஆண்டுகளில் நாம் என்னென்ன காரியங்களையெல்லாம் செய்திருக்கிறோம் என்பதை நான் சுருக்கமாகக் கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

முதலில் மதுவிலக்கைக் கொண்டுவந்தோம். மதுவிலக்கினால் நமக்கு எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் இருந்தும், சர்க்காருக்கு எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் இருந்தும் கூட, தைரியமாக மக்களுடைய நன்மையைக் கருதி, மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை, உயர்த்துவதற்காக—மோசமான நிலைமையிலிருந்து பெண்களின் அவல நிலையைப் போக்குவதற்காக—மதுவை அருந்துபவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், உடனே மது விலக்கைக் கொண்டுவந்தோம். இதில் பலவிதமான கஷ்டங்கள் இருந்தாலும் கூட, குறைகள் இருந்தாலும் கூட, நாம் மதுவிலக்கை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறோம். கடினமான சட்டங்களையும் போட்டுத்தான் இதை அமுல் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறோம்.

அடுத்தபடியாக, அரிஜன சேவையைப் பொறுத்த வரையில், எல்லோருக்கும் இந்த அரசாங்கம் செய்து வருகிற காரியங்களைப் பற்றித் தெரியும். ஏகாதிபத்திய காலத்தில் எப்படி இருந்தார்கள், அப்போது எல்லாம் இந்தச் சேரிகள் இல்லாமல் இருந்ததா ? அப்போது இவர்கள் நிலை எப்படியிருந்தது ? அப்போது இந்தச் சேரிகள் எல்லாம் இவர்கள் கண்களில் படவில்லையா ? அப்போது இதைப்பற்றி யாரும் குறை கூறவில்லை. அப்போது அவர்களைப் பற்றிக்கொண்டிருந்தவர்கள், அப்போது அவர்களுக்கு வணக்கம் செய்து கொண்டிருந்தவர்கள், அப்போது இதைப்பற்றி ஒன்றும் அன்று ஆட்சி செலுத்திக் கொண்டிருந்த பிரிட்டிஷ்காரர்களிடம் சொல்லவில்லை. ஆனால், இப்போது அதையெல்லாம் செய்துகொண்டிருக்கும் அரசாங்கத்தைக் குறை கூறுகிறார்கள். இப்போது அவர்களுக்குச் செய்து கொடுத்திருக்கும் வசதிகளையெல்லாம் பார்த்தால், அரிஜனங்கள் இருக்கிற இடங்களில் எல்லாம் குடி தண்ணீர் வசதி என்ன, அவர்களுக்கு வீடு கட்டுவதற்குள்ள வாய்ப்புகள் என்ன, அவர்களுக்குக் கல்வி வசதிகள், சலுகைகள் இவைகள் என்ன, உத்தியோகச் சலுகைகள் என்ன இவைகள் எல்லாம் எவ்வளவு தூரம் உயர்ந்திருக்கின்றன என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. இவைகள் எல்லாம் இந்த நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் நன்கு தெரியும். இவைகளை நான் மட்டும் கூறவில்லை, நாட்டிலுள்ள மக்கள் எல்லாம் கூறுகிறார்கள். நான் கூறினால் காங்கிரஸ்காரரே காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தைப் போற்றிப் பேசுகிறார் என்று சொல்லுவார்கள். அது அல்ல என்னுடைய நோக்கம். அரசாங்கம் குற்றம் செய்திருந்தாலும் அந்தக் குற்றத்தைக் கூசாமல் எடுத்துச் சொல்லுபவன் நான் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த முறைகளில் எல்லாம் அரிஜன சேவை செய்யப்பட்டு வருகின்றது. அதை நாம் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

24th March 1960] [Sri K. V. Ramaswamy]

அடுத்தபடியாக, குடி தண்ணீர்த் திட்டம், எந்தக் கிராமத்தைப் பார்த்தாலும், அங்கு குடிதண்ணீர் வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு இடத்திலும் டவுனில் இருப்பது போல் டாங்குகள் அமைத்துக் கொடுத்து வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் பல கிராமங்களில் இவ்விதம் வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. அங்கெல்லாம் எல்லா வசதிகளும் செய்யப்படும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது. ஒவ்வொன்ருகத்தான் செய்ய முடியும். அவ்விதம் செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய ஆவல். எல்லா வேலைகளையும் முடித்தாலும்கூட, சில இடங்களில் அதற்கு வேண்டிய வசதி இருப்பதில்லை. சில சந்தர்ப்பங்களில் குடி தண்ணீர் வசதி செய்துகொடுக்கும் விஷயத்தில் போதிய சாமான்கள் கிடைப்பதில்லை. போதிய பம்புகள் கிடைப்ப 12-50 p.m. தில்லை, போதிய பைப்புகள் கிடைப்பதில்லை. இவைகளை எல்லாம் ஏககாலத்தில் செய்துவிட முடியாது. இருந்தாலும் எவ்வளவோ துரிதமாகச் செய்து கொண்டிருக்கிருர்கள் நமது அரசாங்கத்தார். இப்போது நமக்கு என்னென்ன கருவிகள் எல்லாம் வேண்டுமோ அவைகளையெல்லாம் இந்த நாட்டிலேயே செய்வதற்கு வேண்டிய முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிருர்கள். நாம் ஒரு வீடு கட்டி முடிந்தால் கூட, சில சமயங்களில் சில குறிப்பிட்ட சாமான்கள் கிடைக்காததன் காரணமாக, வேலை முற்றுப் பெருமல் இருந்து விடுகிறது. ஆகவே, இவைகளையெல்லாம் எதிர்க் கட்சி மெம்பர்கள் உணர வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, அணைக்கட்டுகள் கட்டியிருப்பதைப் பார்த்தால், எங்கு எல்லாம் நீர்ப்பாசன வசதிகள் செய்துகொடுக்க முடியுமோ, அங்கெல்லாம் இந்த 13 வருட காலத்தில் பல பெரிய அணைக்கட்டுகளையும் பல சிறிய அணைக்கட்டுகளையும் கட்டியிருக்கிருர்கள். இதைப்பற்றி எதிர்க் கட்சி மெம்பர்கள் சற்று சிந்திக்க வேண்டும். இவற்றையெல்லாம் சற்று சிந்தித்துப் பார்த்தால், இப்போது காங்கிரஸ் கட்சியைக் குறை கூறிக் கொண்டிருப்பவர்கள் தலைகுனியத்தான் வேண்டுமே தவிர, வேறு வழியில்லை. இப்போது நடைபெறுகின்ற காரியங்களைப் பார்த்தால், எவ்வளவோ துரிதமாக ஆங்கில ஆட்சியில் எல்லாம் நடைபெருத விதத்தில், எந்தெந்த இடத்தில் அணைகள் கட்ட முடியுமோ அந்த இடங்களில் எல்லாம் அணைகளைக் கட்டு கட்டென்று கட்டி, தட்டு தட்டென்று தட்டியாய் விட்டது. இப்போது அரசாங்கம் செயல்பட்டுக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால், ஆமை வேகத்தில் போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாது, மின் வேகத்தில் போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அதல்லாமல், இந்த அரசாங்கம் ஆமை வேகத்தில் போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லுபவர்கள்தான் ஆமை வேகத்தில் போய்க்கொண்டிருக்கிருர்கள் என்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. அரசாங்கம் செய்து கொண்டிருக்கிற வேலைகளையெல்லாம் பார்த்தால், அரசாங்கம் நிச்சயமாக மின் வேகத்தில்தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்று தைரியமாகச் சொல்ல முடியும். மேலும் அரசாங்கம் செய்யக்கூடிய வேலைகளெல்லாம் பூர்த்தி

யாகி, ஒவ்வொரு இடத்திலும் பச்சைப் பசேல் என்று தெரிந்த பின்னுல்தான், காங்கிரஸ் சர்க்காரின் சேவையெல்லாம் என்ன என்று மக்கள் உணர்ந்துகொள்வார்கள். நாம் செய்து கொண்டிருக்கிற வேலேகள் எல்லாம் பூரா முடியவேண்டுமென்ருல், பல தடங்கல்களும் ஏற்படுகின்றன. எல்லா இதர வேலேகளும் முடிந்திருக்கும், ஒரு சிறு சாமான் இல்லே என்ற காரணத்திற்காக வேலே முடிக்காமல் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும். நாம் ஒரு நல்ல பெரிய வீட்டைக் கட்டி எல்லா வேலேகளேயும் முடித்துவிட்ட பின்னுலும், ஒரு fan போடுவதற்கு வேண்டிய ஒரு சிறு ஸ்பிரிங் தேவையாய் இருக்கும். அது கிடைக்காத காரணத்தால் வேலே முடிந்திருக்காது. இதைப் பார்த்துக்கொண்டு, இவ்வளவு பெரிய வீட்டைக் கட்டிவிட்டு, ஒரு fan போடாமல் விட்டு விட்டார்களே என்று பார்க்கிறவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்கள். இந்த மாதிரியான நிலேமையில் இன்றைக்கு நாம் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு எவ்வளவோ காரியங்களேச் சாதித்துக்கொண்டிருக்கிறேம். பல சாமான்கள் அன்னிய நாட்டிலிருந்து வரவேண்டியதாக இருந்தும், அவைகளே வரவழைத்துப் பல காரியங்களேச் செய்திருக்கிறேம். நம் சர்க்காரின் திறமையைப்பற்றி என்ன சொல்லுவது என்று எனக்குப் புரியவில்லே. அப்பேர்ப்பட்ட சர்க்காரை வாய் கூசாமல் குறை கூறுவது என்ருல், அது மிகவும் ஈனத்தனமான காரியம் என்பதை ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: இந்த ஹவுசில் உள்ளவர்கள் அப்படிச் சொல்லவில்லேயே.

* SRI K. V. RAMASWAMY: இந்த ஹவுசில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் பெரிய மனிதர்கள். இவர்கள் சொல்லமாட்டார்கள். சொன்னுர்கள் என்று சொல்லவில்லே. வெளியில் கிராமங்களில் நடக்கிற விஷயத்தைப்பற்றி நான் சொன்னேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: தப்பாக நினேத்துக் கோபப்படப்போகிருர்களே என்று சொன்னேன்.

SRI K. V. RAMASWAMY: நான் பேசுவதைக் கேட்டு இந்த ஹவுசில் உள்ளவர்கள் கோபப்படமாட்டார்கள். குழந்தை, சின்னப்பையன் ஏதோ பேசுகிருன் என்று நினேத்துக் கோபப்படமாட்டார்கள் என்று தெரிந்துதான் பேசுகிறேன். அப்படியே கோபித்தாலும், பெரியவர்கள் கோபம் நன்மைக்குத்தான் என்று நான் உணர்ந்திருப்பதனுல், தைரியமாகப் பேசுகின்றேன்.

அடுத்தபடியாக, குளம், குட்டைகள், இவைகளேயெல்லாம் எவ்வளவு மராமத்துச் செய்ய முடியுமோ அவ்வளவும் செய்து விட்டார்கள். எதிர்க் கட்சியில் உள்ளவர்கள் நியாயமான முறையில் இதைச் செய்ய வேண்டும், அதைச் செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னுல், அவைகளேயும் செய்துவருகிருர்கள், அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டு அன்பு காட்டி நல்ல முறையில் நமது அமைச்சர்கள் எல்லாம் அவைகளேக் கவனித்துச் செய்து வருவதில் வியப்பில்லே. நல்ல நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் எல்லாம் போடப்பட்டிருக்கின்றன.

24th March 1960] [Sri K. V. Ramaswamy]

இன்னும், மருத்துவ வசதியை எடுத்துக்கொண்டால், முன்பு எங்கள் பகுதியில் கோயம்புத்தூரில்தான் ஆஸ்பத்திரி இருக்கும். நோயாளிகள், பெண்டு பிள்ளைகள் எல்லாம் பத்துப் பதினைந்து மைல் கடந்து அங்கேதான் போகவேண்டியிருக்கும். அதுவும் பிரசவம் என்றால், யாரும் போகமாட்டார்கள். " ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் பிள்ளை பெறுவதா? " என்று நம் பெண்கள் அங்கே போகவே வெட்கப்படுவார்கள். ஆனால், இப்போது எங்கே பார்த்தாலும், ஆஸ்பத்திரிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. நம் பெண்கள் கர்ப்பம் ஆவதற்கு முந்தியே ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று பரீட்சை பண்ணிக்கொள்கிறார்கள். குழந்தை ஆரோக்கியமாக இருக்குமா, உயிரோடு பிறக்குமா என்பதாகவெல்லாம் முன்பே ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்ச் சோதனை செய்து கொள்கிறார்கள். இந்த அளவுக்கு மருத்துவத் துறையில் சர்க்கார் பல முன்னேற்றங்களைச் செய்திருக்கிறது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். குறிப்பாக வேண்டுமானால், இன்னும் அதிக ஆஸ்பத்திரிகளை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கிராமத்தில் சொல்லிக்கொள்கிறார்களே தவிர, ஐந்து மைல், பத்து மைல் சுற்றளவுக்குள் ஆஸ்பத்திரிகள் வைத்து வருவதைப்பற்றி அவர்கள் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறார்கள்.

அடுத்தபடியாக, தொழிலாளர்கள் விஷயம். தொழிலாளர்களை முன்பு பார்த்திருக்க வேண்டும். காலை நான்கு மணி, ஐந்து மணிக்குப் போனால், இரவு எட்டு மணி, பத்து மணிக்குத்தான் திரும்புவார்கள். அப்பன் யார் என்று கூடக் குழந்தைகளுக்குத் தெரியாது. அவ்வளவு இருட்டில்—குழந்தை எழுந்துவிடுவதற்கு முன்பே போய்—இரவு நன்றாக இருட்டிய பிறகு—குழந்தை தூங்கிப்போன பிற்பாடுதான் வரக்கூடிய நிலை இருந்தது. ஆனால், இன்றையதினம் அவர்களுடைய நிலைமை அப்படி இல்லை. குறிப்பிட்ட நேரம், குறிப்பிட்ட கால வேலை, சம்பளம், போனஸ், விடுமுறை வசதிகள் எல்லாம் நல்ல முறையில் அமைத்துக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் அந்தத் தொழிலாளர்களே நன்கு உணர்ந்திருப்பார்கள். அப்புறம் வேண்டுமானால் சொல்லட்டும், " இந்த சர்க்கார் மோசம் " என்று. என்றாலும், இவ்வளவு நன்மையைத் தொழிலாளர்களுக்குச் செய்து கொடுத்திருக்கிற இந்த சர்க்காரை நாம் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

அடுத்தபடியாக, கைத்தறித் தொழில். கைத்தறிக்காரர்களுக்குச் சலுகை கொடுக்க நம் சர்க்கார் எவ்வளவோ செய்து வருகிறது. கதர் உடுத்து, கைத்தறி ஆடைகளை உடுத்து, கைத்தறித் துணிகளுக்கு ரிபேட் கொடுத்து, கைத்தறியை ஆதரியுங்கள் என்று நம் சர்க்கார் சொல்கிறது. மில் துணியைக் கட்டிக்கொண்டு கைத்தறியாளர்களை ஆதரிக்கவில்லையே என்று மற்றவர்களைப் போலக் கூச்சல் போடவில்லை. கைத்தறியாளர்களுடைய நலனில் அதிக அக்கறை கொண்டு இந்த சர்க்கார் வகுத்திருக்கிற பட்ஜெட்டை என்னால் போற்றாமல் இருக்க முடியவில்லை.

[Sri K. V. Ramaswamy] [24th March 1960

தொழிற்சாலைகள், தொழிற்சாலைகள் என்றால், சென்னை கோச் பாக்டரி என்ன, இன்னும் கோயம்புத்தூரில் ஆரம்பிக்கப் பட்டிருக்கிற தொழிற்சாலைகள் எல்லாவற்றையும் பார்த்தால், நம் சர்க்காரைப் போற்றாமல் இருக்க முடியாது. எத்தனையோ தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதே போல, பஞ்சாலைகள். அதிகமான பேர்களுக்கு வேலை கிடைக்கும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக்கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

கடன் உதவி அளிப்பது என்றால், கிணறு வெட்ட, வீடு கட்ட, சிறு தொழில்களை நடத்த, இன்னும் விவசாயத்திற்கு வேண்டிய கருவி கரணங்களைச் சேகரித்துக்கொள்ள என்று பல இனங்களில் உதவி செய்துவருகிறார்கள். பாதி விலைக்கு உர விநியோகம் மற்ற விவசாயக் கருவிகளின் விநியோகம் எல்லாம் செய்கிறார் கள். இவையெல்லாம் எப்படி விவசாயிகளிடத்தில் போய்ச் சேருகிறது, சேருகிறதா இல்லையா என்பதைப்பற்றிப் பிறகு பேசுகிறேன். இப்போது சர்க்கார் இன்ன இன்ன காரியங்களை யெல்லாம் செய்துவருகிறார்கள் என்று சொல்லிப் பாராட்டு கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ரோடுகள். கொஞ்ச காலத்திற்கு முந்தி ரோடுகளில் மரம் மட்டையே கிடையாது. தப்பித் தவறி ஒதுங்குவதற்குக் கூட நிழல் இருக்காது. ஆனால், இப்போது எங்கே பார்த்தாலும் ரோடு ஓரங்களில் மரங்கள் வளர்க்கப் பட்டுவருகின்றன.

DEPUTY CHAIRMAN: இன்னும் இரண்டு நிமிஷம் இருக்கிறது.

* SRI K. V. RAMASWAMY: இரண்டு நிமிஷம் போதாது. தயவு செய்து கொஞ்சம் அதிக நேரம் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN: இப்போது இரண்டு நிமிஷம் பேசலாம். பிற்பகலில் கனம் அங்கத்தினர் தொடர்ந்து இன்னும் ஐந்து நிமிஷம் பேசலாம்.

* SRI K. V. RAMASWAMY: போக்குவரத்து விஷயங்களைப் பற்றி நான் சொன்னேன். அநேகமாக எல்லா இடங்களுக்கும் ரோடுகள் போடப்பட்டு ரோடுகளில் மரங்கள் வளர்க்கப் படுகின்றன. இவைகள் எல்லாம் ஒரே நாளில் மந்திரத்தினால் வந்துவிடாது. அதற்குப் பணம் செலவழித்து, ஆட்களைப் போட்டு, மரங்களை நட்டுப் பராமரிக்க வேண்டும். இப்படிப் பல நல்ல காரியங்களை இந்தக் காங்கிரஸ் சர்க்கார் செய்து வருகிறார்களே என்று எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் பொச்சரிப்பு கொண்டு குற்றம் சொல்லலாம். எத்தனை அக்கப்போர் பண்ணினாலும், இந்த சர்க்கார் அதிகமான நன்மைகளைச் செய்து வருகின்றது என்ற காரணத்தினால், நான் அதைப் பாராட்டு கிறேன். நீங்கள் சொன்ன இரண்டு நிமிஷம் ஆகிவிட்ட காரணத்தினால், என்னுடைய பேச்சைத் தொடர்ந்து நான் பிற்பகலில் பேசுகிறேன்.

24th March 1960]

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now rise for lunch and meet again at 3 p.m.

The House then rose.

(After lunch—3 p.m.)

(Mr. Chairman in the Chair.)

II.—ANNOUNCEMENTS—*cont.*

(2) MESSAGE FROM THE GOVERNOR.

MR. CHAIRMAN : I have to announce to the House that I have received a message from the Governor of Madras recommending to the Madras Legislative Council the consideration of the Madras Appropriation Bill, 1960.

(3) MESSAGE FROM THE ASSEMBLY.

MR. CHAIRMAN : I have also to announce to the House that i have received a message, dated 24th March 1960 from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly, transmitting a copy of the Madras Appropriation Bill, 1960 (L.A. Bill No. 4 of 1960), as passed by the Legislative Assembly on the 24th March 1960, and signed by him for the recommendations of the Council and certified that this is a Money Bill within the meaning of Article 199 of the Constitution of India.

III. GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1960–61—*cont.*

MR. CHAIRMAN : The hon. Member Sri A. J. Arunachalam will now speak.

SRI A. J. ARUNACHALAM : தலைவர் அவர்களே, நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தைப் பற்றி கடந்த ஐந்து தினங்களாக . . .

* SRI K. V. RAMASWAMY : பாயிண்ட் ஆப் ஆர்டர், ஸார். நான் பேசவேண்டியது பாக்கியிருக்கிறது.

MR. CHAIRMAN : பேசுங்கள்.

* SRI K. V. RAMASWAMY : அவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் காலையில் பேசியதைத் தொடர்ந்து இப்பொழுது பேச அனுமதி கொடுத்திருக்கிறீர்கள். அதற்காக நான் தங்களுக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். காலையில் பல விஷயங்களைக் குறித்துப் பேசினேன். மேலும், சில விஷயங்களைப்பற்றி இங்கே கூற முன் வந்துள்ளேன். போக்குவரத்து விஷயத்தைப்பற்றிக் காலையில் கடைசியாகப் பேசினேன்.

அடுத்தபடியாக, கல்விச் சலுகையைப்பற்றி சர்க்கார் என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றியும் இங்குள்ள அனைவரும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். முன்பெல்லாம்